

Arrest

nr. 276 435 van 24 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 24 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 18 augustus 2021 een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 10 januari 2022 verklaart de gemachtigde de verblijfsaanvraag onontvankelijk bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Het beroep tegen voormelde beslissing is verworpen bij arrest nr. 276 434 van 24 augustus 2022.

Op 10 januari 2022 beveelt de gemachtigde verzoekster om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: A, F.

geboortedatum: (...)1976

geboorteplaats: Shiqptare
nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

A. K, geboren op (...)2009, nationaliteit: Albanië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:
Haar aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter werd ongegrond afgesloten op datum van 18.03.2020. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 en artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het EU-Handvest.

"De bestreden beslissing houdt geen, minstens onvoldoende rekening met het belang van K. om haar schooljaar op een normale wijze voort te zetten en af te maken, zonder onderbreking of verlies van een schooljaar.

In casu heeft de Staatssecretaris ervan kennis (minstens behoorde hij zulks te hebben) dat K. (xxxx09) school loopt op Belgisch grondgebied en schoolplichtig is. K. volgt Latijn in het eerste jaar secundair.

Met het schooltraject en het lopende schooljaar van K. wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening gehouden, hetgeen manifest strijdig is met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

K. zit reeds 6 jaar op de Belgische schoolbanken gezeten, heeft het ganse lager onderwijs in België doorlopen, en heeft geen affiniteit met het Albanese onderwijssysteem.

Een terugkeer naar Albanië zou in de gegeven omstandigheden en gelet op de "timing" van het bevel het verlies van een schooljaar betekenen voor K. .

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet bepaalt (eigen onderlijning): " Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel van Richtlijn 2008/115/ EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden, "In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend". Een van de grondrechten is vervat in art. 24 van het Handvest dat bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Art. 51 van het Handvest verduidelijkt dat het handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen:

Art. 51. Werkingssfeer

1. De bepalingen van dit handvest zijn gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan, overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden.

2. Dit handvest schept geen nieuwe bevoegdheden of taken voor de Gemeenschap en voor de Unie en wijzigt de in de verdragen neergelegde bevoegdheden en taken niet.

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Terugkeerrichtlijn.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Linierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook art. 24.2. van het Handvest.

Bovendien kan worden gewezen op volgende relevante bepalingen uit het VN- Kinderrechtenverdrag (Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind):

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Voormelde bepalingen van het Kinderrechten verdrag hebben directe werking.

Het VN-Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent art. 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Art. 3 (1): the best interests of the child as primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. (...) Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children. » (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of Child, 27 november 2003, CRC/GC/ 2003/5, par. 12)

Art. 3.1. van het VN Kinderrechten verdrag is m.a.w. niet enkel van toepassing op maatregelen die worden genomen betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van art. 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

De bevelen om het grondgebied te verlaten beïnvloeden uiteraard ook de kinderen en inzonderheid Arjon, aangezien zij onder het ouderlijk gezag staan van verzoekers en aldus evident worden verondersteld hun ouders te volgen en hun schooltraject op Belgisch grondgebied te onderbreken.

Verwerende partij behoorde kennis te hebben van het bestaan van het lopende schooljaar van K. en het gegeven dat zij haar ganse schooltraject (sinds de schoolplicht) heeft afgelegd op Belgisch grondgebied. In de gegeven omstandigheden — nl. een langdurig schooltraject op Belgisch grondgebied en het gegeven dat de dochter K. zich middenin het eerste jaar Latijn van het eerste jaar secundair onderwijs bevindt - diende verwerende partij na te gaan wat de impact van de verwijderingsmaatregel is op het schooltraject en het schoolcarrière van K. op Belgisch grondgebied.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat terdege rekening werd gehouden met het schoollopen van de K. bij de totstandkoming van het bevel om het grondgebied te verlaten, noch met de gevolgen ervan op het schooltraject van K. en de impact op haar.

Gelet op de afwezigheid van adequaat onderzoek c.q. motivering terzake de (voor de hand liggende) impact van de bestreden beslissing op het door K. gevolgde onderwijs en het lopende schooljaar, dient een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet i.u.o. art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie i.u.o. art. 3 Kinderrechten verdrag te worden aangenomen, (in dezelfde zin: RvV 167 574 dd. 10 maart 2016)”

2.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist niet zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. De wettelijke grondslag van het bestreden bevel wordt niet betwist. De bestreden beslissing gaat gepaard met de beslissing van 10 januari 2022 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Bovendien bevat het administratief dossier een synthesesnota van 10 december 2021 waarin wordt verwezen naar de elementen die zijn aangehaald in de 9bis-aanvraag en wordt gemotiveerd dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het hele gezin zodat de bestaande gezinseenheid behouden blijft. Voorts wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat de scholing voor de dochter niet beschikbaar is in het land van herkomst. Evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar zou zijn in het land van herkomst. In de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard wordt omtrent de scholing van het minderjarig kind gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beroept zich op de scholing van haar dochter, waarbij zij wijst op het feit dat zij goede schoolresultaten zou behalen, net haar diploma basisonderwijs behaalde en werd ingeschreven in het eerste jaar secundair onderwijs. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene zelf is die de belangen van haar kind heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar dochter in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat betrokkene bewust de keuze hebben gemaakt om haar uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissingen die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kind bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Betrokkene wijst erop dat haar dochter zich zou ontpoppen als een ware Belg, dat zij haar moedertaal niet zou beheersen qua lezen en schrijven. Een terugkeer naar het land van herkomst zou hierdoor bij haar dochter een trauma teweegbrengen. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat haar dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Albanië niet zou kunnen aansluiten op school. Haar dochter is geboren in Albanië en bracht er haar eerste levensjaren door alvorens op zevenjarige leeftijd naar België te komen in september 2016. Er mag dan ook van uitgegaan worden dat haar dochter zich de Albanese taal en cultuur in hoge mate eigen gemaakt heeft. Dit wordt bevestigd door het SEFOR terugkeergesprek dat plaatsvond op 28.04.2021 waarin betrokkenen duidelijk aangeven dat er thuis Albanees gesproken wordt. Betrokkene toont dan ook niet aan waarom haar dochter, vanuit haar doorgedreven mondelinge beheersing van het Albanees, zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal of dat zij deze taal niet zou snel onder de knie zou kunnen krijgen qua lezen en schrijven. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

Met betrekking tot de verwijzing naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag dient erop gewezen te worden dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat deze bepaling van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c); RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

De verzoekende partij toont niet aan dat er onoverkomelijke taal, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van het schooltraject in het land van herkomst onmogelijk maken. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen worden niet aan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC